

Pentatlonul este viața mea

Militar angajat în armata daneză, căsătorit și cu un copil în vârstă de un an, Brian se consideră împlinit. Întemeierea familiei s-a legat perfect de cariera sportivă. Este un model în privința efortului fizic, un adevărat stahanovist. Modul cum se pregătește, dedicarea sa pentru sport și seriozitatea tipic nordică pe care o afișează la competiții ar putea fi urmate de orice militar român participant la competiții internaționale.

Sub arșița umedă a Indiei, Brian a acceptat amabil ideea unui articol pentru săptămânalul Armatei Române. Spunea că îi respectă pe sportivii noștri militari și că îi apreciază pentru bucuria cu care participă la competiții. „Întotdeauna i-am văzut zâmbind și trebuie să vă spun că nu sunt chiar puțini ani de când ne întâlnim la concursuri”. Din Hyderabad, discuția s-a prelungit pe e-mail, pentru a ajunge astăzi în fața dumneavoastră.

Danezul a început să concureze ca pentatlonist militar în 1998, după ce s-a format ca militar la Jydske Dragon Regiment din Holstebro, orașul său natal. Este extrem de talentat și are un organism de oțel din moment ce la mai toate competițiile la care participă ocupă poziții fruntașe. Dintre toate titlurile obținute cel mai mult apreciază titlul de vicecampion mondial și cel de campion european, ambele din 2004. Poate fi relevant și amănuntul că, în India, Brian a terminat al patrulea, în timp ce primul român, Marcel Laza, s-a clasat pe poziția 85, din 143 de concurenți. Brian mărturisește că „o săptămână normală include 100-120 de kilometri de alergare, 10 kilometri înot, de două-trei ori aruncarea grenadelor, de două ori trageri și de la una la trei ședințe de pistă cu obstacole”. OK. Stop. Câți militari români fac asta? Poate unii ar dori să spună și de câte ori au tras românii înainte de a participa la Jocurile Mondiale din 2007. Ne abținem.

Brian Dâsbjerg, 4 decembrie 1976,

Holstebro (Danemarca)

◆ **Cartea: „Îngeri și demoni” (Dan Brown)**

◆ **Filmul: Stăpânul inelelor**

◆ **Muzică: toate genurile, în funcție de starea de spirit**

◆ **Loc din lume: acasă (Copenhaga), dar și Holstebro (orașul natal)**

◆ **Animal de casă: nu are**

Culoare: roșu

◆ **Modalitate de petrecere a timpului**

liber: citește o carte sau stă cu familia

Atent la detalii

Brian este și instructor de sport. Muncește 20 de ore pe săptămână în contul serviciului, ore care se adaugă celor menționate anterior. Spune că „pentatlonul este totul, este viața mea și toată ziua mi-o organizez în funcție de asta. Este cel mai important sport în armata daneză”. Cea mai

dificilă probă i se pare în continuare pista cu obstacole, deși are zece ani de când se antrenează intens pentru a se perfecționa: „Este aspectul care mă trage în jos la orice concurs, dar nu mă las, încerc să fiu mai bun și la pista cu obstacole”.

Gândește fiecare concurs în cel mai mic detaliu, cum ar fi temperatura la ora concursului. În acest sens, dacă se pregătește pentru o vreme foarte călduroasă, iar la Copenhaga, locul unde locuiește în prezent, nu se produce o minune în sensul ridicării bruste a temperaturii, Brian se antrenează în haine corespunzătoare pentru a-și pregăti organismul.

Principala țintă a sezonului actual sunt Campionatele Mondiale de Pentatlon din Turcia. „Familiar stau foarte bine, m-am căsătorit anul trecut și acum am și un băiețel, deci de acum o să fiu atent la sport, dar și la familie”, afirmă Brian.

Brian Dâsbjerg, cel mai bun pentatlonist militar din Danemarca, spune că nu își poate imagina existența fără sport. 25 de ore pe săptămână le dedică efortului fizic orientat spre obținerea performanței. Așa a reușit să termine al doilea la Mondialele de Pentatlon din 2004 și al patrulea la Jocurile Mondiale Militare din India, 2007.

✍️ **Ion Al. RONCEA**

HĂULITA DIN CARPAȚI

O oaie din Germania s-a întrecut cu mai mulți polițiști care voiau să o prindă, transmite Ananova. La urmărirea oii au participat și câini special antrenați, care însă nu au putut ține pasul cu blănoasa vitezomană. Polițiștii orașului au declarat că aceasta alerga cu peste 48 de kilometri pe oră. Oaia a sărit peste obstacolele puse de polițiști. Ofițerii au reușit să o prindă abia după ce aceasta a ajuns pe o pășune, unde s-a oprit să pască.

Nu zic că rândurile de mai sus ar avea vreo legătură, fie ea și pasageră, cu meciul recent petrecut pe Ghencea cu bursucii lui Dan Petrescu. Am apelat la povestea de mai sus pentru pata sa de culoare și convins că dacă eu v-aș fi povestit cum au decurs ostilitățile pe teren la meciul cu Unirea Urziceni n-aș fi fost la fel de interesant precum Ananova cu a sa transmisie insolită.

Alt subiect v-aș propune spre matură meditație: despre cum Becali și ai săi caută în sacul cu ingrediente de stărnit pofta de joc a profesioniștilor roș-albaștri sămânța ideală pentru iscarea performanței. Domnul Becali umblă la sacul cu biștari pe care îl tot zornăie continuu. „Dacă vor câștiga, le voi da...”, iată refrenul săptămânal care, intuim noi, va rămâne de hăulit până la sfârșitul acestui campionat plin de fițe. Sutele de mii de euro în vorbe se plimbă

dinspre Palat spre toți cei ce vor să audă, se rostogolesc prin iarba stadioanelor, își fac vânt prin pagini de ziare și se întorc apoi în zornăit ruginit la stăpân.

Care să fie șpilifanțul? Este descântecul bișnițarului pus pe amăgeli de trei parale. Dacă Steaua va câștiga campionatul în acest fel, cu jucători stârniți la succes continuu prin amirosul euroilor dătători de energie subită, înseamnă că vorba cu banii „care face totul” rămâne lozinca standard a tuturor veacurilor viitoare. Domnul Becali și ai săi nu cunosc psihologia jucătorilor de mâna a doua. Cum se vor vedea cu vreun câștig întâmplat, cum vor sălta piciorul de pe accelerație și vor da-o pe manele și pe povești cu Simona Senzual.

Becali le poate da bani, dar nu le poate da, cu siguranță, ceea ce nici Domnia Sa nu are! Caratele valorii marilor jucători nu cresc peste noapte, la vederea teancului cu bani europeni! Ele se descoperă la vârste fragede, de „bijutieri” cu vocație, și se șlefuiesc migălos în incubatoare de crescut mari fotbaliști. Altfel, negustorim și vom culege ce am negustorit. Și vorba din bătrâni: pierzi, câștigi, negustor te numești.

Pe timpul comunismului originar la poale de Carpați, acești negustori purtau numele de bișnițari! Iar melodia lor preferată se numea „Hăulita”!

Culoarea din cârlig

COMENTARIUL SĂPTĂMÂNII

Costel Busuioc știe cel mai bine că geniul se naște, nu se educă. Românul, plecat în Spania pentru a munci în construcții, a așteptat moartea lui Pavarotti și un concurs de televiziune pentru a-și expune talentul. Nu i-a fost greu să-și reverse naturaletă peste lume, nu s-a chinuit, nu a transpirat, nu s-a mirat când presa din România l-a asaltat avidă de subiecte. Costel Busuioc a fost el însuși pentru că soluția aceasta i-a căzut la îndemână. A așteptat 33 de ani răbdător, cuminte chiar, iar când nebagărea de seamă a atins maximul, când toți educatorii, învățătorii și profesorii de muzică s-au culcat pe o parte jucând „X și 0” cu somnul rațiunii, Costel s-a revoltat. Geniul său a ieșit singur la suprafață, plictisit și totodată măcinat de nepăsare. „Uitați ce ați pierdut atâta amar de vreme”, ar fi vrut să spună, iar sistemul de educație din România s-a întors pe partea cealaltă adăugând încă un strat obrazului numit „treacă-meargă”.

Partituri din încheietură

✍️ **Locotenent Constantin PIȘTEA**
constantinpistea@presamil.ro

Ni-l amintim pe Ilie Năstase ținând în mână racheta de lemn. Juca tenis până se crăpau mingile. De fapt, „se juca”. Partenerul său din echipa de Cupa Davis, Ion Țiriac, îl acuza pe Ilie de amatorism din pricina stilului rebel de a se antrena. Făcea doar ce îi plăcea. Așa a ajuns primul număr unu din istoria clasamentului ATP. Țiriac își mângâia mustața și privea dincolo de fileu ca Moromete la salcâm, în timp ce Năstase își flutura pletele cu siguranța unuia care știe mai multe decât restul. Fostul campion de la Roland Garros se născuse cu geniu, fapt remarcat și de antrenorii care îl momeau la antrenamente oferindu-i ciocolată, semn că gena de a fi altfel există în sânge, dar, necultivată, se poate pierde. Atât Ilie, cât și Costel Busuioc au muncit doar atât cât a fost nevoie pentru a ieși în evidență. Geniul, odată scos la suprafață, se autoimpune.

Costel plecase în Spania pentru a munci în construcții, iar Ilie se apucase inițial de fotbal. Și-au dat seama că sunt chemați să facă altceva. Și Andrei Filimon, noua senzație din tenisul de masă românesc, trăiește o senzație similară. E numărul 57 în lume, dar l-a învins recent pe campionul mondial en titre, chinezul Wang Liqin. Și nu s-a antrenat mai deloc. De 10-12 ori pe an, Andrei se retrage în Deltă pentru vânatoare și pescuit. Așa face de vreo 10 ani și doar în felul acesta a urcat în clasamentul internațional. Trăiește cu supoziția că ar fi mai bun dacă s-ar antrena mai mult, dar spune că nu poate. Și el, precum Costel Busuioc și Ilie Năstase, nu se conduce decât după o singură idee, aceea de a lăsa natura să-și vadă de treabă.

Geniile sunt compozitori care ascultă vocea din interior. Își închid ochii și se pun pe desenat partituri din încheietură. Se vede treaba că lucrurile mărețe se construiesc simplu, din reflexe, fără icnete, pumni în piept sau agitație inutilă. Când ești bun, ceilalți tac. Și vine o vreme când toți cei care se cred mari își taie salcâmul. Pentru că tot ce e în legea firii se impune natural. Ca geniile.